



Σεπτέμβριος 2022

Αυτό το Θεματικό Δελτίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο και δεν είναι εξαντλητικό

## Μαζική παρακολούθηση

**Το Άρθρο 8 (Δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής, της κατοικίας και της αλληλογραφίας) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου** προβλέπει ότι:

«1. Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, της κατοικίας του και της αλληλογραφίας του.

2. Απαγορεύεται η παρέμβαση δημόσιας αρχής κατά την άσκηση του δικαιώματος αυτού, εξαιρουμένης της παρέμβασης η οποία είναι σύμφωνη με τον νόμο και αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία για λόγους εθνικής ασφάλειας, δημόσιας ασφάλειας ή οικονομικής ευημερίας της χώρας, για την πρόληψη της διασάλευσης της τάξης ή εγκληματικών πράξεων, για την προστασία της δημόσιας υγείας ή της δημόσιας ηθικής ή για την προστασία των δικαιωμάτων και των ελευθεριών τρίτων.»

Προκειμένου να διαπιστωθεί αν η καταγγελλόμενη παρέμβαση ήταν αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία και αν επιτεύχθηκε δίκαιη ισορροπία μεταξύ των διαφορετικών εμπλεκόμενων συμφερόντων, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου εξετάζει αν η παρέμβαση ήταν σύμφωνη με τον νόμο, αν επιδίωκε νόμιμο στόχο ή στόχους και αν ήταν ανάλογη προς τον επιδιωκόμενο στόχο ή στόχους.

### Klass και Άλλοι κατά Γερμανίας

6 Σεπτεμβρίου 1978 (απόφαση)

Εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες, πέντε Γερμανοί δικηγόροι, κατήγγειλαν ειδικότερα τη νομοθεσία της Γερμανίας, η οποία νομιμοποιεί τις γερμανικές αρχές να παρακολουθούν την αλληλογραφία και τις τηλεφωνικές επικοινωνίες τους, χωρίς να τις υποχρεώνει ακολούθως, να τους ενημερώνουν για τα μέτρα που λαμβάνονται εναντίον τους.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου έκρινε πως **δεν υπήρχε παραβίαση του Άρθρου 8** της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, διαπιστώνοντας ότι ο Γερμανός νομοθέτης δικαιολογημένα θεώρησε ότι η παρέμβαση που προκύπτει από την επίμαχη νομοθεσία στην άσκηση του δικαιώματος που κατοχυρώνεται από το Άρθρο 8, είναι αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία για λόγους εθνικής ασφάλειας και για την πρόληψη της διασάλευσης της τάξης ή εγκληματικών πράξεων. Το Δικαστήριο επισήμανε ειδικότερα ότι οι εξουσίες μυστικής παρακολούθησης των πολιτών, οι οποίες αποτελούν χαρακτηριστικό του αστυνομικού κράτους, επιτρέπονται από τη Σύμβαση μόνο στο μέτρο που είναι απολύτως αναγκαίες για τη διαφύλαξη των δημοκρατικών θεσμών. Σημειώνοντας, ωστόσο, ότι οι δημοκρατικές κοινωνίες βρίσκονται σήμερα υπό την απειλή ιδιαίτερα εξελιγμένων μορφών κατασκοπείας και τρομοκρατίας, με αποτέλεσμα το Κράτος να πρέπει να είναι σε θέση, για την αποτελεσματική αντιμετώπιση αυτής της απειλής, να αναλαμβάνει τη μυστική παρακολούθηση των ανατρεπτικών στοιχείων που δρουν εντός της δικαιοδοσίας του, το Δικαστήριο θεώρησε ότι η ύπαρξη νομοθεσίας που παρέχει εξουσίες μυστικής παρακολούθησης της αλληλογραφίας, του ταχυδρομείου και των τηλεπικοινωνιών είναι, υπό εξαιρετικές συνθήκες, αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία, για λόγους εθνικής ασφάλειας και/ή πρόληψης της διασάλευσης της τάξης εγκληματικών πράξεων.

### Weber and Saravia κατά Γερμανίας

29 Ιουνίου 2006 (απόφαση επί του παραδεκτού)

Οι προσφεύγουσες - η πρώτη ήταν ανεξάρτητη δημοσιογράφος και η δεύτερη λάμβανε τηλεφωνικά μηνύματα για λογαριασμό της πρώτης και της τα μετέφερε - κατήγγειλαν ειδικότερα ότι ορισμένες διατάξεις του νόμου περί Καταπολέμησης του Εγκλήματος (Fight against Crime Act) του 1994, που τροποποιεί τον νόμο του 1968 περί Περιορισμών του

Απορρήτου της Αλληλογραφίας, των Ταχυδρομείων και των Τηλεπικοινωνιών, ("Νόμος G 10") (Act on Restrictions on the Secrecy of Mail, Post and Telecommunications, "the G 10 Act")<sup>1</sup>, όπως ερμηνεύτηκαν και τροποποιήθηκαν από το Ομοσπονδιακό Συνταγματικό Δικαστήριο με απόφαση της 14ης Ιουλίου 1999, παραβίασαν το δικαίωμά τους στον σεβασμό της ιδιωτικής τους ζωής και της αλληλογραφίας τους.

Το Δικαστήριο αποφάσισε ότι η καταγγελία των προσφευγουσών είναι **απαράδεκτη** ως προδήλως αβάσιμη. Λαμβάνοντας υπόψη όλες τις προσβαλλόμενες διατάξεις του τροποποιημένου Νόμου G 10 εντός του νομοθετικού τους πλαισίου, διαπίστωσε ότι παρείχαν επαρκείς και αποτελεσματικές εγγυήσεις κατά της κατάχρησης των εξουσιών στρατηγικής παρακολούθησης από το Κράτος. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η Γερμανία, στο πλαίσιο του διευρυμένου ορίου εκτίμησής της στο πεδίο αυτό, είχε το δικαίωμα να θεωρήσει ότι οι παρεμβάσεις στο απόρρητο των τηλεπικοινωνιών που προκύπτουν από τις προσβαλλόμενες διατάξεις, ήταν αναγκαίες σε μια δημοκρατική κοινωνία για λόγους εθνικής ασφάλειας και πρόληψης της διασάλευσης της τάξης ή εγκληματικών πράξεων.

### **Liberty και Άλλοι κατά Ηνωμένου Βασιλείου**

1 Ιουλίου 2008 (απόφαση)

Οι προσφεύγουσες, μια βρετανική και δύο ιρλανδικές οργανώσεις πολιτικών ελευθεριών, ισχυρίστηκαν ότι μεταξύ των ετών 1990 και 1997, το τηλέφωνο, η τηλεομοιοτυπία, το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο και οι επικοινωνίες δεδομένων τους, οι οποίες περιλάμβαναν νομίμως προστατευόμενες κι εμπιστευτικές πληροφορίες, υποκλάπηκαν από μια Μονάδα Ηλεκτρονικών Δοκιμών του βρετανικού Υπουργείου Άμυνας. Είχαν υποβάλει καταγγελίες στο αρμόδιο Δικαιοδοτικό Όργανο για Υποθέσεις Παρακολούθησης Τηλεπικοινωνιών (Interception of Communications Tribunal), στον Γενικό Εισαγγελέα του Κράτους (Director of Public Prosecutions) και στο Ειδικό Δικαιοδοτικό Όργανο Εξουσιών Ελέγχου (Investigatory Powers Tribunal IPT), για να προσβάλουν τη νομιμότητα της ισχυριζόμενης υποκλοπής των επικοινωνιών τους, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 8** της Σύμβασης. Δεν εκτίμησε ότι το εθνικό δίκαιο κατά τον κρίσιμο χρόνο, όριζε με επαρκή σαφήνεια, ώστε να παρέχεται η δέουσα προστασία από την κατάχρηση εξουσίας, το πεδίο ή τον τρόπο άσκησης της πολύ ευρείας διακριτικής ευχέρειας που παρέχεται στις αρχές, να παρακολουθούν και να διερευνούν τις εξωτερικές επικοινωνίες. Ειδικότερα, δεν περιείχε, όπως απαιτεί η νομολογία του Δικαστηρίου, σε μορφή προσβάσιμη στο κοινό, οποιαδήποτε αναφορά στη διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί για τη συλλογή, διερεύνηση, τον διαμοιρασμό, την αποθήκευση και την καταστροφή του υλικού παρακολούθησης. Η παρέμβαση στα δικαιώματα των προσφευγόντων σύμφωνα με το Άρθρο 8 δεν έγινε επομένως, «σύμφωνα με τον νόμο».

## **Kennedy κατά Ηνωμένου Βασιλείου**

18 Μαΐου 2010 (απόφαση)

Ο ως άνω αναφερόμενος, προσέφυγε στο Δικαιοδοτικό Όργανο Προστασίας των Δεδομένων και της Ιδιωτικής Ζωής του Ηνωμένου Βασιλείου, (Investigatory Powers Tribunal) υποψιαζόμενος την παρακολούθηση των επικοινωνιών του από την αστυνομία, όταν ξεκίνησε μια μικρή επιχείρηση. Τελικά πληροφορήθηκε το 2005, ότι δεν είχε εκδοθεί καμία απόφαση υπέρ αυτού. Αυτό σήμαινε είτε ότι οι επικοινωνίες του δεν είχαν τεθεί υπό παρακολούθηση, είτε ότι το Δικαιοδοτικό Όργανο Προστασίας των Δεδομένων και της Ιδιωτικής Ζωής του Ηνωμένου Βασιλείου, από το οποίο δεν υπήρξε καμία περαιτέρω ενημέρωση, εκτίμησε ότι οποιαδήποτε τυχόν παρακολούθηση είχε πραγματοποιηθεί, ήταν νόμιμη. Ο προσφεύγων κατήγγειλε την ισχυριζόμενη παρακολούθηση των επικοινωνιών του.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 8** της Σύμβασης, διαπιστώνοντας ότι η βρετανική νομοθεσία για την παρακολούθηση των εσωτερικών επικοινωνιών, σε συνδυασμό με τις διευκρινίσεις που επήλθαν με τη δημοσίευση του Κώδικα Ορθής Πρακτικής (Code of Practice), ανέφερε με επαρκή σαφήνεια τις διαδικασίες έγκρισης κι επεξεργασίας των ενταλμάτων παρακολούθησης, καθώς και της επεξεργασίας, κοινοποίησης και καταστροφής των συλλεχθέντων δεδομένων. Επιπλέον, δεν υπήρχαν στοιχεία για σημαντικές ελλείψεις στην εφαρμογή και τη λειτουργία του συστήματος παρακολούθησης. Συνεπώς, λαμβάνοντας επιπλέον υπόψη τις εγγυήσεις έναντι ενδεχόμενης κατάχρησης των διαδικασιών, καθώς και τις γενικότερες εγγυήσεις που απορρέουν από την επίβλεψη του αρμόδιου Επιτρόπου και την επιθεώρηση του Δικαιοδοτικού Οργάνου Προστασίας των Δεδομένων και της Ιδιωτικής Ζωής του Ηνωμένου Βασιλείου, τα επίμαχα μέτρα παρακολούθησης στον βαθμό που θα μπορούσαν να εφαρμοστούν στον προσφεύγοντα, ήταν δικαιολογημένα βάσει του Άρθρου 8 της Σύμβασης.

---

1. Ο Νόμος G 10 τροποποιήθηκε ώστε να συμπεριλάβει την ονομαζόμενη στρατηγική παρακολούθηση των τηλεπικοινωνιών, δηλαδή, τη συλλογή πληροφοριών μέσω παρακολούθησης τηλεπικοινωνιών προκειμένου να εντοπιστούν και να αποτραπούν σοβαροί κίνδυνοι που αντιμετωπίζει η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, όπως μια ένοπλη επίθεση στο έδαφός της ή η πραγματοποίηση διεθνών τρομοκρατικών επιθέσεων και ορισμένων άλλων σοβαρών αδικημάτων. Οι τροποποιήσεις που έγιναν, αφορούσαν κυρίως την επέκταση των αρμοδιοτήτων της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Πληροφοριών, αναφορικά με την καταγραφή των τηλεπικοινωνιών κατά τη διάρκεια της στρατηγικής παρακολούθησης, καθώς και τη χρήση των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αποκτήθηκαν με αυτόν τον τρόπο και τη διαβίβασή τους σε άλλες αρχές.

### Roman Zakharov κατά Ρωσίας

4 Δεκεμβρίου 2015 (απόφαση – Τμήμα Ευρείας Σύνθεσης)

Η υπόθεση αυτή αφορούσε το σύστημα μυστικής παρακολούθησης των επικοινωνιών κινητής τηλεφωνίας στη Ρωσία. Ο προσφεύγων, αρχισυντάκτης μιας εκδοτικής εταιρείας, κατήγγειλε συγκεκριμένα, ότι οι φορείς εκμετάλλευσης δικτύων κινητής τηλεφωνίας στη Ρωσία υποχρεώθηκαν εκ του νόμου να εγκαταστήσουν εξοπλισμό που θα επέτρεπε στις διωκτικές αρχές να εκτελούν δραστηριότητες επιχειρησιακής έρευνας και ότι, ελλείψει επαρκών εγγυήσεων από το ρωσικό δίκαιο, αυτό επέτρεψε την καθολική παρακολούθηση των επικοινωνιών.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 8** της Σύμβασης, διαπιστώνοντας ότι οι διέπουσες την παρακολούθηση επικοινωνιών ρωσικές νομικές διατάξεις, δεν προβλέπουν επαρκείς και αποτελεσματικές εγγυήσεις κατά της αυθαιρεσίας και του κινδύνου κατάχρησης, ο οποίος είναι εγγενής σε οποιοδήποτε σύστημα μυστικής παρακολούθησης και ο οποίος ήταν ιδιαίτερα υψηλός σε ένα σύστημα όπως της Ρωσίας, όπου οι μυστικές υπηρεσίες και η αστυνομία είχαν άμεση πρόσβαση, με τεχνικά μέσα, σε όλες τις επικοινωνίες κινητής τηλεφωνίας. Ειδικότερα, το Δικαστήριο διαπίστωσε ελλείψεις στο νομικό πλαίσιο ως προς τους ακόλουθους τομείς: τις περιστάσεις υπό τις οποίες οι δημόσιες αρχές στη Ρωσία νομιμοποιούνται να καταφεύγουν σε μέτρα μυστικής παρακολούθησης, τη διάρκεια επιβολής των εν λόγω μέτρων, ιδίως τις περιστάσεις υπό τις οποίες υπό τις οποίες θα πρέπει αυτά να αίρονται, την αποθήκευση και καταστροφή των δεδομένων παρακολούθησης καθώς επίσης και τη διενέργεια επίβλεψης της παρακολούθησης. Επιπλέον, δημιουργούνται αμφιβολίες ως προς την αποτελεσματικότητα των διαθέσιμων ένδικων βοηθημάτων για την αντιμετώπιση της παρακολούθησης επικοινωνιών, λόγω του ότι ήταν διαθέσιμα μόνο στα πρόσωπα εκείνα, που ήταν σε θέση να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την παρακολούθηση και ότι τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία, ήταν αδύνατον να συλλεχθούν, ελλείψει συστήματος ειδοποίησης παρακολούθησης ή αδυναμίας πρόσβασης σε πληροφορίες.

*Βλ. επίσης*, σχετικά με τα μέτρα μυστικής παρακολούθησης στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών: [Akhlyustin κατά Ρωσίας](#), [Zubkov και άλλοι κατά Ρωσίας](#), [Moskalev κατά Ρωσίας](#) και [Konstantin Moskalev κατά Ρωσίας](#), αποφάσεις της 7ης Νοεμβρίου 2017.

### Szabó και Vissy κατά Ουγγαρίας

12 Ιανουαρίου 2016 (απόφαση)

Η υπόθεση αυτή αφορούσε την ουγγρική νομοθεσία περί αντιτρομοκρατικής παρακολούθησης, που θεσπίστηκε το 2011. Οι προσφεύγοντες κατήγγειλαν ειδικότερα ότι θα μπορούσαν να υποβληθούν σε αδικαιολόγητα και δυσανάλογα παρεμβατικά μέτρα σύμφωνα με το ουγγρικό νομικό πλαίσιο περί μυστικής παρακολούθησης για σκοπούς εθνικής ασφάλειας (ειδική αναφορά, «*Παρακολούθηση*, Άρθρο 7 παρ.Ε(3)». Ισχυρίστηκαν ιδίως, ότι αυτό το νομικό πλαίσιο θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί καταχρηστικά, κυρίως λόγω ελλιπούς δικαστικού ελέγχου.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 8** της Σύμβασης. Αποδέχθηκε ότι είναι φυσικό επακόλουθο λόγω των μορφών που λαμβάνει η σημερινή τρομοκρατία, να καταφεύγουν οι κυβερνήσεις σε τεχνολογίες αιχμής, συμπεριλαμβανομένης της μαζικής παρακολούθησης των επικοινωνιών, προκειμένου να αντιμετωπιστούν περιστατικά που ελλοχεύουν κινδύνους. Ωστόσο, το Δικαστήριο δεν πείστηκε ότι η εν λόγω νομοθεσία παρείχε επαρκείς εγγυήσεις για την αποφυγή φαινομένων κατάχρησης εξουσίας. Ειδικότερα, το πεδίο εφαρμογής των μέτρων θα μπορούσε ουσιαστικά να περιλαμβάνει σχεδόν οποιονδήποτε εντός της Ουγγαρίας, καθώς οι νέες τεχνολογίες επιτρέπουν στην κυβέρνηση να παρακολουθεί εύκολα μαζικά δεδομένα που αφορούν ακόμη και πρόσωπα εκτός του βασικού πεδίου εφαρμογής αυτών. Επιπλέον, η λήψη των μέτρων αυτών λάμβανε χώρα εξ ολοκλήρου εντός των ορίων άσκησης της εκτελεστικής εξουσίας, χωρίς αξιολόγηση του κατά πόσον η παρακολούθηση των επικοινωνιών ήταν απολύτως αναγκαία και χωρίς την πρόβλεψη αποτελεσματικής προσφυγής, πόσο μάλλον δικαστικών. Το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 13** (Δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής) της Σύμβασης, **σε συνδυασμό με το Άρθρο 8**, επαναλαμβάνοντας ότι το άρθρο 13 δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως απαίτηση προσφυγής κατά του εθνικού δικαίου.

## **Breyer κατά Γερμανίας**

30 Ιανουαρίου 2020 (απόφαση)

Σύμφωνα με τις τροποποιήσεις του Νόμου για τις Τηλεπικοινωνίες της Γερμανίας (German Telecommunications Act) το 2004, οι εταιρείες έπρεπε να συλλέγουν και να αποθηκεύουν τα προσωπικά στοιχεία όλων των πελατών τους, συμπεριλαμβανομένων των χρηστών προπληρωμένων καρτών SIM, κάτι που δεν ήταν στο παρελθόν υποχρεωτικό. Οι προσφεύγοντες, ακτιβιστές πολιτικών ελευθεριών και επικριτές της παρακολούθησης προσώπων από το Κράτος, ήταν χρήστες τέτοιων καρτών και ως εκ τούτου έπρεπε να καταγράψουν τα προσωπικά τους στοιχεία, όπως τον αριθμό τηλεφώνου τους, την ημερομηνία γέννησης, το όνομα και τη διεύθυνσή τους, στους παρόχους υπηρεσιών τους. Ως χρήστες προπληρωμένων καρτών SIM, προσέφυγαν κατά της αποθήκευσης των προσωπικών τους δεδομένων

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 8** της Σύμβασης, διαπιστώνοντας ότι, σε γενικές γραμμές, η Γερμανία δεν είχε υπερβεί τα όρια της διακριτικής της ευχέρειας, (του περιθωρίου εκτίμησης) που είχε κατά την εφαρμογή του σχετικού νόμου, επιλέγοντας τα μέσα για την επίτευξη των νόμιμων στόχων της προστασίας της εθνικής ασφάλειας και της καταπολέμησης του εγκλήματος, και ότι η αποθήκευση των προσωπικών δεδομένων των προσφευγόντων ήταν αναλογική και «αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία». Συνεπώς, δεν υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης. Το Δικαστήριο θεώρησε ειδικότερα, ότι η συλλογή των ονομάτων και των διευθύνσεων των προσφευγόντων ως χρηστών προπληρωμένων καρτών SIM, συνιστούσε περιορισμένη παρέμβαση στα δικαιώματά τους. Σημείωσε ωστόσο, ότι ο επίμαχος νόμος περιλαμβάνει πρόσθετες εγγυήσεις, ενώ οι πολίτες μπορούν επίσης να απευθύνονται σε ανεξάρτητους φορείς επίβλεψης των δεδομένων, προκειμένου να επανεξετάζονται τα αιτήματα των αρχών για αναζήτηση δεδομένων και να ζητούν νομική προστασία, εάν αυτό κριθεί απαραίτητο.

## **Privacy International και Άλλοι κατά Ηνωμένου Βασιλείου**

7 Ιουλίου 2020 (απόφαση επί του παραδεκτού)

Οι προσφεύγοντες – μια ΜΚΟ καταχωρημένη στο Λονδίνο, ένας πάροχος υπηρεσιών Διαδικτύου καταχωρημένος στο Λονδίνο, μια ένωση "χакτιβιστών" («hacktivists») καταχωρημένη στη Γερμανία, δύο εταιρείες καταχωρημένες στις Ηνωμένες Πολιτείες που παρέχουν υπηρεσίες Διαδικτύου και υπηρεσίες επικοινωνιών αντίστοιχα, κι ένας πάροχος υπηρεσιών Διαδικτύου καταχωρημένος στη Νότια Κορέα - θεώρησαν ότι ο εξοπλισμός τους είχε παραβιαστεί, είχε γίνει στόχος «χάκινγκ» («hacking») σύμφωνα με τον γνωστό όρο στην καθομιλουμένη, κατά τη διάρκεια μιας αορίστου διάρκειας χρονικής περιόδου, από το Κυβερνητικό Αρχηγείο Επικοινωνιών του Ηνωμένου Βασιλείου (United Kingdom Government Communications Headquarters) ή/και τη Μυστική Υπηρεσία Πληροφοριών (Secret Intelligence Service). Κατήγγειλαν ειδικότερα ότι η προβλεπόμενη στο Άρθρο 7 του Νόμου περί Υπηρεσιών Πληροφοριών (Intelligence Services Act) εξουσία,<sup>2</sup> δεν ήταν σύννομη, ότι δεν περιλάμβανε καμία υποχρεωτικότητα έγκρισης από δικαστική αρχή, ότι δεν διέθετε καμία δημοσιευμένη πληροφορία σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να εγκρίνει την Παρέμβαση σε Εξοπλισμούς και ότι δεν περιλάμβανε καμία υποχρεωτικότητα χρήσης φίλτρου δεδομένων για τον αποκλεισμό άσχετου υλικού. Πρόσθεσαν ότι το Δικαιοδοτικό Όργανο Προστασίας των Δεδομένων και της Ιδιωτικής Ζωής (Investigatory Powers Tribunal), του Ηνωμένου Βασιλείου δεν παρείχε δυνατότητα αποτελεσματικής προσφυγής, καθώς δεν αποφάνθηκε σχετικά με την εφαρμογή των διατάξεων του Άρθρου 7, στο πλαίσιο της εγχώριας δικαστικής διαδικασίας επίλυσης διαφορών.

Το Δικαστήριο κήρυξε τις καταγγελίες των προσφευγόντων σύμφωνα με το Άρθρο 8, το Άρθρο 10 (Ελευθερία έκφρασης) και το Άρθρο 13 (Δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής) της Σύμβασης, **απαράδεκτες**, διαπιστώνοντας ότι, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης, οι προσφεύγοντες δεν είχαν παράσχει στα εθνικά δικαστήρια και ιδίως στο Ειδικό Δικαιοδοτικό Όργανο Προστασίας των Δεδομένων και της Ιδιωτικής Ζωής, τη δυνατότητα που κατ' αρχήν προβλέπεται από το Άρθρο 35 (Προϋποθέσεις παραδεκτού) της Σύμβασης να παρέχεται σε ένα Συμβαλλόμενο Κράτος, δηλαδή τη δυνατότητα να εξετάσει κι έτσι να αποτρέψει ή να εξαλείψει τη συγκεκριμένη παραβίαση της Σύμβασης που του καταλογίζεται. Το Δικαστήριο επισήμανε ειδικότερα τα γενικά επιχειρήματα που προέβλεπαν οι προσφεύγοντες και υπογράμμισε επίσης, ως προς τις

παρεμβάσεις των τρίτων, ότι η παρακολούθηση την οποία κατήγγειλαν ήταν ιδιαίτερα παρεμβατική και ότι υπήρχε ανάγκη για πρόβλεψη εγγυήσεων επί του ζητήματος. Συναφώς, υπενθύμισε τη σημασία της εξέτασης της συμμόρφωσης με τις αρχές του Άρθρου 8 της Σύμβασης, όταν οι εξουσίες που ανατίθενται στο κράτος είναι ασαφείς, δημιουργώντας κίνδυνο αυθαιρεσίας, ιδίως όταν η διαθέσιμη τεχνολογία διαρκώς αποκτά μεγαλύτερη πολυπλοκότητα. Ωστόσο, η σημασία αυτή ενίσχυσε στο πλαίσιο της εξάντλησης των εθνικών ένδικων βοηθημάτων, την ανάγκη να δοθεί στα εθνικά δικαστήρια η δυνατότητα να αποφαινούνται επί τέτοιων θεμάτων, στις περιπτώσεις που έχουν τη δυνατότητα να το πράξουν.

---

2. Το Άρθρο 7 του Νόμου περί Υπηρεσιών Πληροφοριών του 1994 (ISA) επιτρέπει στον Υπουργό Εξωτερικών να εξουσιοδοτεί ένα πρόσωπο να προβεί σε μια πράξη εκτός των Βρετανικών Νήσων(απαλάσσοντάς το από την ευθύνη της), για την οποία θα ήταν υπεύθυνο αν λάμβανε χώρα στο Ηνωμένο Βασίλειο.

## **Big Brother Watch και Άλλοι κατά Ηνωμένου Βασιλείου**

25 Μαΐου 2021 (απόφαση – Τμήμα Ευρείας Σύνθεσης)

Οι προσφυγές αυτές υποβλήθηκαν μετά από αποκαλύψεις του Edward Snowden [πρώην συνεργάτη της Υπηρεσίας Εθνικής Ασφάλειας (US National Security Agency) των ΗΠΑ] σχετικά με τα προγράμματα παρακολούθησης και ανταλλαγής πληροφοριών μεταξύ των ΗΠΑ και του Ηνωμένου Βασιλείου. Η υπόθεση αφορούσε καταγγελίες δημοσιογράφων και οργανώσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα κατά τριών διαφορετικών καθεστώτων παρακολούθησης: (1) τη μαζική παρακολούθηση επικοινωνιών (2) την παραλαβή υλικού παρακολούθησης από ξένες Κυβερνήσεις και υπηρεσίες πληροφοριών (3) τη λήψη δεδομένων επικοινωνιών από παρόχους υπηρεσιών επικοινωνίας<sup>3</sup>.

Το Τμήμα Ευρείας Σύνθεσης έκρινε ομόφωνα ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 8** της Σύμβασης όσον αφορά το καθεστώς της μαζικής παρακολούθησης. Ομόφωνα, ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 8** όσον αφορά το καθεστώς απόκτησης δεδομένων επικοινωνίας από παρόχους υπηρεσιών επικοινωνίας. Με δώδεκα ψήφους υπέρ, έναντι πέντε κατά, ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 8** όσον αφορά το καθεστώς που ισχύει στο Ηνωμένο Βασίλειο σχετικά με την αναζήτηση υλικού παρακολούθησης από ξένες Κυβερνήσεις και υπηρεσίες πληροφοριών. Ομόφωνα, ότι υπήρξε **παραβίαση του άρθρου 10** (Ελευθερία έκφρασης) της Σύμβασης, όσον αφορά τόσο το καθεστώς μαζικής υποκλοπής όσο και το καθεστώς λήψης δεδομένων επικοινωνιών από παρόχους υπηρεσιών επικοινωνίας και με δώδεκα ψήφους υπέρ, έναντι πέντε κατά, ότι **δεν υπήρξε παραβίαση του Άρθρου 10** όσον αφορά το καθεστώς αναζήτησης υλικού παρακολούθησης από ξένες Κυβερνήσεις και υπηρεσίες πληροφοριών. Το Δικαστήριο εκτίμησε ειδικότερα ότι, λόγω του πλήθους των απειλών που αντιμετωπίζουν τα Κράτη στη σύγχρονη κοινωνία, η εφαρμογή ενός καθεστώτος μαζικής παρακολούθησης, δεν συνιστούσε από μόνη της παραβίαση της Σύμβασης. Ωστόσο, ένα τέτοιας φύσεως καθεστώς, έπρεπε να υπόκειται σε «εγγυήσεις από άκρου εις άκρον», πράγμα που σημαίνει ότι, σε εθνικό επίπεδο, θα πρέπει να αξιολογούνται σε κάθε στάδιο της διαδικασίας η αναγκαιότητα και η αναλογικότητα των μέτρων που λαμβάνονται. Επιπλέον, ότι η μαζική παρακολούθηση θα πρέπει προηγουμένως να νομιμοποιείται από ανεξάρτητη αρχή, κατά τον χρόνο προσδιορισμού του αντικειμένου και του πεδίου εφαρμογής της επιχείρησης- και ότι η επιχείρηση θα πρέπει να υπόκειται σε επίβλεψη και ανεξάρτητη εκ των υστέρων επιθεώρηση. Έχοντας υπόψη το καθεστώς μαζικής υποκλοπής που ισχύει στο Ηνωμένο Βασίλειο, το Δικαστήριο εντόπισε τις ακόλουθες ελλείψεις: Η μαζική υποκλοπή είχε λάβει έγκριση από τον υπουργό Εξωτερικών και όχι από όργανο ανεξάρτητο από την εκτελεστική εξουσία. Οι κατηγορίες των όρων αναζήτησης, οι οποίοι καθορίζουν τα είδη των επικοινωνιών που θα μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο διερεύνησης, δεν είχαν συμπεριληφθεί στο αίτημα έκδοσης εντάλματος και οι όροι αναζήτησης που συνδέονται με ένα πρόσωπο (δηλαδή συγκεκριμένα αναγνωριστικά στοιχεία όπως η διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου) δεν είχαν λάβει προηγούμενη εσωτερική έγκριση. Το Δικαστήριο διαπίστωσε επίσης ότι το καθεστώς μαζικής παρακολούθησης, δεν περιλάμβανε επαρκή μέτρα προστασίας του εμπιστευτικού δημοσιογραφικού υλικού. Ως προς το καθεστώς λήψης δεδομένων επικοινωνιών από παρόχους υπηρεσιών επικοινωνίας, διαπιστώθηκε επίσης ότι δεν πληρούνταν οι διατάξεις του νόμου. Ωστόσο, το Δικαστήριο έκρινε ότι το καθεστώς αναζήτησης πληροφοριών που βρίσκονται στην κατοχή ξένων Κυβερνήσεων ή/και υπηρεσιών πληροφοριών, εκ μέρους του Ηνωμένου Βασιλείου, παρείχε επαρκείς εγγυήσεις προστασίας από την κατάχρηση και διασφάλιζε ότι οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου δεν είχαν χρησιμοποιήσει την αναζήτηση αυτή ως μέσο καταστρατήγησης των υποχρεώσεών τους, βάσει της εθνικής νομοθεσίας και της Σύμβασης.

## **Centrum för Rättvisa κατά Σουηδίας**

25 Μαΐου 2021 (απόφαση – Τμήμα Ευρείας Σύνθεσης)

Η υπόθεση αυτή αφορούσε τον ισχυριζόμενο κίνδυνο παρακολούθησης ή διερεύνησης, στο παρελθόν ή στο μέλλον, των επικοινωνιών του ιδρύματος που υπέβαλε την προσφυγή, μέσω πληροφοριών σημάτων, καθώς διατηρούσε επικοινωνία σε καθημερινή βάση με πρόσωπα, οργανισμούς και εταιρείες στη Σουηδία και στο εξωτερικό, μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, τηλεφώνου και φαξ, συχνά για απόρρητα θέματα.

Το Δικαστήριο έκρινε με δώδεκα ψήφους υπέρ έναντι πέντε κατά, ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 8** της Σύμβασης. Διαπίστωσε, ειδικότερα, ότι αν και τα κύρια χαρακτηριστικά

του σουηδικού καθεστώτος μαζικής παρακολούθησης ικανοποιούσε τις επιταγές της Σύμβασης περί ποιότητας του νόμου, έπασχε σε τρία σημεία: Στην έλλειψη σαφούς κανονιστικού πλαισίου για την καταστροφή υλικού παρακολούθησης το οποίο δεν περιείχε προσωπικά δεδομένα, στην έλλειψη πρόβλεψης στον Νόμο περί Συλλογής Πληροφοριών Σημάτων (Signals Intelligence Act) ή σε άλλο σχετικό νομοθέτημα ότι, ότι κατά τη λήψη απόφασης για τη διαβίβαση υλικού πληροφοριών σε ξένους εταίρους, λαμβάνεται υπόψη το συμφέρον της ιδιωτικής ζωής των προσώπων και στην έλλειψη αποτελεσματικής *εκ των υστέρων* επανεξέτασης. Ως αποτέλεσμα αυτών των ελλείψεων, το σύστημα δεν πληρούσε την προϋπόθεση των «από άκρου εις άκρον» εγγυήσεων, υπερέβη το πλαίσιο εκτιμητικής ευχέρειας που άφηνε στο εναγόμενο κράτος εν προκειμένω και συνολικά δεν προστάτευσε από τον κίνδυνο αυθαίρετων και καταχρηστικών ενεργειών.

### **Ekimdzhiiev και Άλλοι κατά Βουλγαρίας**

11 Ιανουαρίου 2022 (απόφαση)

Οι προσφεύγοντες – δύο δικηγόροι και δύο μη κυβερνητικές οργανώσεις – ισχυρίστηκαν ειδικότερα ότι, σύμφωνα με το σύστημα μυστικής παρακολούθησης στη Βουλγαρία, οι επικοινωνίες οποιουδήποτε στη χώρα θα μπορούσαν να τεθούν υπό καθεστώς παρακολούθησης και ότι, σύμφωνα με το σύστημα διατήρησης και μετέπειτα πρόσβασης σε δεδομένα επικοινωνιών, τα δεδομένα επικοινωνίας οποιουδήποτε στη χώρα θα μπορούσαν να είναι προσβάσιμα από τις αρχές. Υποστήριξαν ότι με την εφαρμογή των νόμων που ρυθμίζουν τα δύο αυτά ζητήματα, δεν παρασχέθηκαν επαρκείς εγγυήσεις κατά της αυθαίρετης ή καταχρηστικής μυστικής παρακολούθησης και της πρόσβασης σε δεδομένα επικοινωνιών.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 8** της Σύμβασης, όσον αφορά τη μυστική παρακολούθηση, διαπιστώνοντας ότι η σχετική νομοθεσία που διέπει τη μυστική παρακολούθηση, ιδίως κατά την εφαρμογή της στην πράξη, δεν ικανοποιούσε τις επιταγές της Σύμβασης περί ποιότητας του νόμου και δεν ήταν σε θέση να περιορίσει την παρακολούθηση μόνο στις περιπτώσεις που ήταν απαραίτητο. Έκρινε επίσης ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 8**, όσον αφορά τη διατήρηση και την πρόσβαση σε δεδομένα επικοινωνίας, διαπιστώνοντας ότι, καθώς οι νόμοι που διέπουν το καθεστώς διατήρησης και πρόσβασης σε δεδομένα επικοινωνιών δεν ικανοποιούσαν τις επιταγές της Σύμβασης περί ποιότητας του νόμου, δεν ήταν σε θέση να περιορίσουν την εν λόγω διατήρηση και πρόσβαση στις περιπτώσεις που ήταν απαραίτητο. Επιπλέον, με την εν λόγω απόφαση, το Δικαστήριο τόνισε ότι σύμφωνα με **το Άρθρο 46** (Υποχρεωτική ισχύς και εκτέλεση των αποφάσεων) της Σύμβασης, κάθε συμβαλλόμενο Κράτος έπρεπε να προβεί στις απαραίτητες αλλαγές στο εθνικό του δίκαιο ώστε να τερματίσει την παραβίαση και να επαναφέρει στο μέτρο του δυνατού, την κατάσταση που θα επικρατούσε εάν αυτή δεν είχε λάβει χώρα και να διασφαλίσει ότι οι νόμοι του είναι συμβατοί με τη Σύμβαση. Επί της παρούσας υπόθεσης, τα μέτρα που θα ληφθούν, θα πρέπει να είναι συμπληρωματικά όσων είχαν ήδη λάβει οι βουλγαρικές αρχές προκειμένου να εφαρμόσουν τα οριζόμενα στην απόφαση επί της υπόθεσης *Ένωση για την Ευρωπαϊκή Ένταξη και τα Ανθρώπινα Δικαιώματα* ( *Association for European Integration and Human Rights*) και επί της υπόθεσης *Ekimdzhiiev κατά Βουλγαρίας της 28ης Ιουνίου 2007*.

3. Κατά τον κρίσιμο χρόνο, το καθεστώς μαζικής παρακολούθησης και λήψης δεδομένων επικοινωνιών από παρόχους υπηρεσιών επικοινωνιών διέπονταν από τις διατάξεις του Νόμου του 2000 περί Ρυθμίσεως Εξουσιών Έρευνας (Regulation of Investigatory Powers Act) Έκτοτε ο νόμος αυτός, αντικαταστάθηκε από τον Νόμο περί Εξουσιών Έρευνας του 2016. Οι διαπιστώσεις του Τμήματος Ευρείας Σύνθεσης αφορούν αποκλειστικά τις διατάξεις του νόμου του 2000, ως νομικό πλαίσιο που ίσχυε κατά τον χρόνο που έλαβαν χώρα τα γεγονότα για τα οποία έγινε η καταγγελία.



### **Haščák κατά Σλοβακίας**

23 Ιουνίου 2022 (απόφαση)

Η υπόθεση αφορούσε την επιχείρηση παρακολούθησης με την ονομασία «Gorilla», που διεξήχθη το 2005 και το 2006 από τη Σλοβακική Υπηρεσία Πληροφοριών (Slovak Intelligence Service, SIS) και το συλλεχθέν σχετικό υλικό. Ο προσφεύγων – επιφανής επιχειρηματίας που συνδέεται με ισχυρό χρηματοπιστωτικό όμιλο και συνétairos του προσφεύγοντος στην υπόθεση [Zoltán Varga κατά Σλοβακίας](#) (απόφαση της 20ης Ιουλίου 2021) – κατήγγειλε ειδικότερα ότι υπήρξε έλλειψη αποτελεσματικής επίβλεψης κι επιθεώρησης της εκτέλεσης δύο ενταλμάτων παρακολούθησης που εκδόθηκαν από το Περιφερειακό Δικαστήριο της Μπρατισλάβα στα μέσα της δεκαετίας του 2000, ότι το εφαρμοστέο νομικό πλαίσιο, δεν παρείχε προστασία σε πρόσωπα που επηρεάζονται κατά τρόπο τυχαίο από τα μέτρα παρακολούθησης και ότι οι εσωτερικοί κανονισμοί που ισχύουν για τη διατήρηση του υλικού πληροφοριών, ήταν ανεπαρκείς.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι υπήρξε **παραβίαση του Άρθρου 8** της Σύμβασης όσον αφορά την εκτέλεση των δύο ενταλμάτων και τη διατήρηση του αναλυτικού υλικού. Αρχικά, ανέφερε ότι, ως έναν σημαντικό βαθμό, οι καταγγελίες του προσφεύγοντος βάσει του Άρθρου 8, ήταν πανομοιότυπες με αυτές της υπόθεσης [Zoltán Varga](#) και προέκυψαν από ένα πανομοιότυπο πραγματικό και διαδικαστικό υπόβαθρο, επί του οποίου εξετάστηκε η υπόθεση. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο εφάρμοσε την εν λόγω νομολογία στην παρούσα υπόθεση. Παρά την ήδη υπάρχουσα νομική βάση, το Δικαστήριο παρατήρησε ειδικότερα ότι η επιχείρηση παρακολούθησης παρουσίαζε πολυάριθμες ελλείψεις, ορισμένες από τις οποίες είχαν αναγνωρισθεί σε εθνικό επίπεδο, με αφορμή καταγγελίες κι ενέργειες εκ μέρους του κυρίου Varga. Μολονότι τα εθνικά δικαστήρια δεν έκαναν ανάλογες διαπιστώσεις, μεμονωμένα στην περίπτωση του προσφεύγοντος, υπήρξε συσχέτιση μεταξύ αυτών και της εκτίμησης της υπόθεσής του. Το Δικαστήριο επανέλαβε ότι, ομοίως με την υπόθεση [Zoltán Varga](#), κατά την εφαρμογή των ενταλμάτων παρακολούθησης, η Σλοβακική Υπηρεσία Πληροφοριών, είχε επί της ουσίας διακριτική ευχέρεια ισοδύναμη με απεριόριστη εξουσία, χωρίς απολύτως κανένα μέτρο προστασίας απέναντι σε αυθαίρετες παρεμβάσεις, όπως επιτάσσει το κράτος δικαίου. Επιπλέον, η συνθήκη αυτή επιβαρύνθηκε από το αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν ήταν ο ίδιος στόχος της παρακολούθησης με βάση το πρώτο εκ των δύο ενταλμάτων, λαμβάνοντας υπόψη το αδιάσειστο επιχείρημά του ότι ο νόμος δεν παρέχει προστασία σε πρόσωπα που θίγονται κατά τρόπο τυχαίο από μέτρα παρακολούθησης, καθώς και από τη σοβαρή αμφιβολία, ως προς το πραγματικό και διαδικαστικό καθεστώς του ηχητικού αρχείου που ανακτήθηκε το 2018, προερχόμενο κατά πάσα πιθανότητα από τη Σλοβακική Υπηρεσία Πληροφοριών.

Το Δικαστήριο σημείωσε τέλος, ότι είχε στο παρελθόν κρίνει επί της υπόθεσης [Zoltán Varga](#), πως η αποθήκευση του ληφθέντος κατά τη επιχείρηση παρακολούθησης αναλυτικού υλικού, είχε τεθεί υπό καθεστώς εμπιστευτικότητας χωρίς εξωτερική εποπτεία. Επομένως, η διατήρηση του υλικού δεν ήταν σύμφωνη με το νόμο. Το Δικαστήριο έκρινε ότι το ίδιο ισχύει και στην παρούσα υπόθεση.

*Βλ. επίσης, μεταξύ άλλων πρόσφατων αποφάσεων:*

### **Ringler κατά Αυστρίας**

12 Μαΐου 2020 (Επιτροπή - Απόφαση επί του παραδεκτού)

### **Tretter και Άλλοι κατά Αυστρίας**

29 Σεπτεμβρίου 2020 (Επιτροπή - απόφαση επί του παραδεκτού)

### Εκκρεμείς προσφυγές

**Ένωση Δικαστικού Τύπου (Association confraternelle de la presse judiciaire) κατά Γαλλίας και 11 άλλες προσφυγές (αριθ. 49526/15, 49615/15, 49616/15, 49617/15, 49618/15, 49619/15, 49620/15, 49621/15, 55058/15, 55061/15, 59602/15 και 59621/15)**

Οι προσφυγές κοινοποιήθηκαν στη γαλλική κυβέρνηση στις 26 Απριλίου 2017

Οι προσφυγές αυτές, οι οποίες υποβλήθηκαν από δικηγόρους και δημοσιογράφους, καθώς και από νομικά πρόσωπα που συνδέονται με αυτά τα επαγγέλματα, αφορούν τον γαλλικό Νόμο περί Πληροφοριών της 24ης Ιουλίου 2015.

Το Δικαστήριο γνωστοποιούσε τις προσφυγές στη γαλλική κυβέρνηση κι έθεσε ερωτήματα στους διαδίκους σύμφωνα με τα άρθρα 8 (Δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής ζωής και αλληλογραφίας), 10 (Ελευθερία έκφρασης) και 13 (Δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής) της Σύμβασης.

Παρόμοιες προσφυγές που εκκρεμούν: **Follorou κατά Γαλλίας (αριθ. 30635/17) και Johannes κατά Γαλλίας (αριθ. 30636/17)**, με κοινοποίηση στη γαλλική Κυβέρνηση στις 4 Ιουλίου 2017.

**Pietrzak κατά Πολωνίας και Bychawska-Siniarska και Άλλοι κατά Πολωνίας (αριθ. 72038/17 και 25237/18)**

Οι προσφυγές κοινοποιήθηκαν στην πολωνική Κυβέρνηση στις 27 Νοεμβρίου 2019

Η υπόθεση αυτή αφορά την εναρμόνιση της εθνικής νομοθεσίας, με την οποία εγκρίνεται η μυστική παρακολούθηση των επικοινωνιών από την αστυνομία και τις υπηρεσίες πληροφοριών και η συλλογή δεδομένων σχετικά με τις εν λόγω επικοινωνίες («μεταδεδομένα»), με τα οριζόμενα στα Άρθρα 8 (Δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής, της κατοικίας και της αλληλογραφίας) και 13 (Δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής) της Σύμβασης.

<https://hudoc.echr.coe.int/fre-press?i=003-7416115-10151516> Οι προσφυγές γνωστοποιήθηκαν στην πολωνική κυβέρνηση, συνοδευόμενες από ερωτήματα που έθεσε το Δικαστήριο, τον Νοέμβριο του 2019.

Έντεκα τρίτοι παρεμβαίνοντες έλαβαν άδεια συμμετοχής στη γραπτή διαδικασία. Από αυτούς, οι τέσσερις κλήθηκαν να συμμετάσχουν στην επ' ακροατηρίου συζήτηση του Τμήματος, που πραγματοποιήθηκε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, στις 27 Σεπτεμβρίου 2022.

### **A.L. κατά Γαλλίας (αριθ. 44715/20) και E.J. κατά Γαλλίας (αριθ. 47930/21)**

Οι προσφυγές κοινοποιήθηκαν στη γαλλική κυβέρνηση στις 8 Δεκεμβρίου 2021

Οι εν λόγω προσφυγές αφορούν ειδικότερα τη διείσδυση των γαλλικών αρχών στο δίκτυο κρυπτογραφημένων επικοινωνιών με την επωνυμία "EncroChat" και την καταγραφή, αντιγραφή και ανάλυση των δεδομένων που αποθηκεύονται σε συσκευές που είναι συνδεδεμένες στο δίκτυο αυτό και ανταλλάσσονται μέσω αυτού.

Το Δικαστήριο γνωστοποίησε τις προσφυγές στη γαλλική κυβέρνηση κι έθεσε ερωτήματα στους διαδίκους σύμφωνα με τα Άρθρα 8 (Δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής ζωής και αλληλογραφίας), 13 (Ελευθερία έκφρασης) και 34 (Δικαίωμα αποτελεσματικής

## Περαιτέρω ανάγνωση

Βλέπε ειδικότερα:

- **«Personal data protection», (Προστασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα)**, θεματικό δελτίο που συνέταξε το Τμήμα Τύπου του Δικαστηρίου
- **National security and case-law of the European Court of Human Rights (Εθνική ασφάλεια και νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων)**, έκθεση που εκπονήθηκε από το Τμήμα Ερευνών (Research Division) του Δικαστηρίου, 2013

### **Επικοινωνία:**

Τηλ.: +33 (0)3 90 21 42  
08